

Jaké jsou tedy politické důsledky liberálních dvojsmyslů? V první řadě musí být poukázáno, že liberální jazyk je odrazem celkové socio-demografické situace Západu. Za posledních dvacet let prodělaly všechny západní státy, včetně Austrálie, hluboké společenské a demografické změny: staly se „multikulturními“ společnostmi. (multikulturní zde tvoří pouhý eufemismus pro „multirasový“). V důsledku rostoucí rasové odlišnosti si liberální elity uvědomují, že k udržení sociálního smíru a ochraně systému před balkanizací a občanskou válkou musí být vynalezena nová slova a slovní spojení.

Předpokládalo se, že tato nová slova si brzo najdou cestu do moderního zákonodárství. Stále více západních zemí přebírá zákony kriminalizující svobodný projev, ztěžujíc tak politickou diskusi. Liberalismus, ne nepodobný svému komunistickému předchůdci, je ve skutečnosti velmi křehkým systémem. Liberalismus diskvalifikuje silné politické názory tak, že označuje své kritiky „radikály“, což nevyhnutelně vyústí v politický nátlak a používání intelektuálního dvojího metru. Současná veřejná rozprava překypuje abstraktními a nejasnými výrazy sovětského stylu, jako například „výuka etnické citlivosti“, „pozitivní diskriminace“, „antifašismus“, „odlišnost“ nebo „studium holocaustu“.

Aby diskvalifikoval své kritiky, tak se liberální systém více a více uchyluje k negativním termínům, jako „antisemita“, „neonacista“, atd. Nejlépe je to vyzorovatelné v západním univerzitním prostředí a médiích, jež se v průběhu posledních třiceti let společně přeměnily v „obránce před rasistickým lhaním“ za pomoci „školení o etnické rozdílnosti“, v nichž se kursy cizího rasového uvědomění staly pro zaměstnance jednotlivých fakult povinnými. Profesori již nejsou nuceni prokázat vyjímečné schopnosti ve svých oborech, namísto toho musí dávat na odív přecitlivělá a sebekritická stanoviska, která musí coby pravidlo obsahovat pošpiňování evropského kulturního dědictví.

Neustálým všeobecným používáním slova „nacismus“ a užíváním předložky „anti“ systém ve skutečnosti ukazuje svou snahu o sebelegitimizaci. Člověk může soudit, že i kdyby všichni antisemité a fašisté byli na vymření, systém by si je vynalezl tvorbou a tyto označení znovu vzkřísil. Tyto slova se stala symboly absolutního zla.

Třetí bod, na který by mělo být poukázáno v popisu liberálního diskurzu, je neustálé vypomáhání si fantazijními obrazy hyperreality. Užíváním čehokoli, co má něco společného s „odlišností“ různé liberální a lokální politické skupiny pouze demonstrují svoji totožnost, čímž nezaujatého pozorovatele snadno znudí a unaví. Nikde není tato známka verbální hyperreality viditelnější než v neustálém slovním i vizuálním zdůrazňování symboliky židovského holocaustu, jež paradoxně stejně přesycuje veřejnost, jako tomu kdysi bylo v případě všeobecného označení o „obětech komunismu“. Rétorika a ikonografie již nadále neslouží „jako připomínka vyhlazení, ale jako prostředek odrazení“.

Zákonná past

Výraz „hate speech“ (nenávistný projev), který není nic jiného než jen součást běžného žargonu, neexistuje v žádné evropské či americké legislativě. Ještě jednou připomeňme, že je nutno činit rozdíly mezi zákonnou a lexikální oblastí, neboť trestní zákoníky jednotlivých západních zemí jsou vypracovány o mnoho sofistikovanějším jazykem. Kupříkladu ve všech trestních zákonících kontinentální Evropy je zakotven trest pro osoby pronášející kritické poznámky na adresu základních mýtů liberálního systému. Nejlepším příkladem nám může být Německo, země, jež se často chlubí nejdemokratičtější ústavou na světě. Takřka totéž prohlašují německé vládnoucí elity o své justici, přičemž tato všechna prohlášení se moc neliší od těch Stalinových v souvislosti se Sovětskou ústavou z roku 1936. Německá ústava je vskutku skvělá, avšak abychom cele obsáhli ideu svobody projevu v Německu, musíme ji posuzovat v návaznosti na trestní zákon a četné výkonné orgány, pověřené jeho zaváděním v praxi. Čili například článek 5 německé ústavy garantuje „svobodu projevu“, nicméně odstavec 130, pododstavec 3 německého trestního zákona je s ním v očividném protikladu. Podle sekce 130 trestního zákoníku může být německý občan, ale i cizí státní příslušník odsouzen z důvodu porušení „zákonu o podněcování“ (zákon o protistátní agitaci). Totéž platí i o Rakousku. Zde musím zdůraznit, že v německém trestním zákoně není ani zmínka o „holocaustu“ nebo o „nacistickém vyhlazování Židů“. Ale v kontextu ostatních ustanovení trestního zákoníku může být tato sekce libovolně aplikována v případě potrestání někoho, kdo snižuje či popírá zločiny nacionálního socialismu, anebo vyjadřuje stanoviska kritická k moderní historiografii. Mimoto i kritické posuzování úlohy Spojenců ve 2.světové válce může zanícenému historikovi způsobit potíže se zákonem.

Němčina je velmi ohebný jazyk oproti angličtině a francouzštině, jež jsou kontextuálními jazyky a nedovolují libovolně manipulovat s předponami a příponami, či volně skládat slova. Oproti tomu není problémem vytvořit nové slovo v němčině, jazyce zaplaveném masou neologismů. Tudíž název paragrafu 130 německého trestního zákona „Volksverhetzung“ je právě takovým neologismem a zároveň velmi složitým slovem, jen velmi obtížně přeložitelným do angličtiny, k tomu navíc může být vyloženo různými odlišnými způsoby (všeobecné zesměšňování, štvání, šikanování skupiny obyvatel, veřejné podněcování atd.) Pododstavec 3 je však jasný, docela explicitní a může být přeložen jako:

„Kdokoli veřejně nebo ve skupině schvaluje, popírá nebo interpretuje jako neškodné činy spáchané za vlády nacionálního socialismu, bude potrestán trestem odnětí svobody na dobu až pěti let, či pokutou“.

Naopak jestliže je předmětem otevřené diskuse akademiků či veřejnosti situace německých civilistů po druhé světové válce, riskují tito obvinění ze zpochybňování oficiálního stanoviska o výhradně německé vině z válečného období. Takový akademik též může v závislosti na lokální úpravě jednotlivé země federace padnout v podezření z „podhodnocování“ nebo „zlehčování“ nacistických zločinů a být pokutován, v horším případě uvězněn, ač nacistické zločiny přímo nezpochybňuje. Jakákoli řeč nebo článek, který se nějakým způsobem týká událostí za 2. světové války, může již apriori vzbudit negativní náhled liberálních inkvizitorů, konkrétně například všemocného Úřadu na ochranu ústavy (Verfassungschutz). Něčí slova

tak v paralele s někdejším sovětským systémem mohou být jednoduše přetvořena a dezinterpretována jako nepřímé znevažování zločinů spáchaných nacionálními socialisty.

Německo je napůl suverénním státem, formálně stále ve válečném stavu s USA, jehož ústava byla napsána pod „patronátem“ Spojenců. Narozdíl od ostatních států Evropské unie má Německo doposud něco bezprecedentního. Jak na zemské, tak i federální úrovni zde existuje zmíněný vládní úřad se zmocněním dozorovat ústavu, jehož jediným cílem je monitorovat novináře, akademiky a pravicové politiky a sledovat čistotu jejich mluvených a písemných projevů. Podle německého právního teoretika Josefa Schusselburgera je slavný „Úřad na ochranu ústavy (Verfassungsschutz) „jednoduše vnitřní tajnou službou se sedmnácti odbory (jeden na celostátní úrovni, ostatních šestnáct na zemských úrovních). Na základě těchto analýz lze říci, že jediné vnitřní tajná služba je oprávněna prohlásit určitou osobu za vnitřního nepřítele státu.“

Současná Francie ovšem není v záležitostech svobody projevu o moc lepší. V roce 1990 byl na základě iniciativy socialistického poslance Laurenta Fabiuse a komunistického poslance Jean Clada Gaysotta přijat obdobný zákon. Jakékoli zpochybňování pravd o „zločinech proti lidskosti“ podle Londýnské dohody z roku 1945 a Norimberského tribunálu se na základě tohoto zákona stalo trestným činem pod trestem pokutou v horní hranici 40 000 euro nebo rokem vězení, popřípadě obojím. Podobně jako v paragrafu 130 německého trestního zákona zde není zmínky o židovském holocaustu. Nicméně alespoň slovní stylizace francouzského tzv. Fabius-Gayssotova zákona je explicitnější nežli vágní německý termín „Volksverhetzung“. Jasně stanovuje, že jakákoli neonacistická činnost mající za následek zlehčování nacistických zločinů je trestným činem. Vzhledem k tomu, že Německo a Francie jsou hlavními pilíři Evropské unie, daly tyto zákony mimořádnou pravomoc domácím soudcům ostatních členských zemí EU k verdiktům odsuzujícím antiliberalní heretiky. Evropští politikové a akademici jsou tak více a více tlačeni k autocenzuře ze strachu, aby nebyli nazváni revizionisty, rasisty nebo antisemity. Role intelektuálních elit v Evropě nikdy nebyla oslnivá, avšak s přijetím těchto „nenávislných zákonů“ do evropské legislativy se kulturní a akademické prostředí v Evropě stalo sterilním. Kromě několika málo jedinců se evropští akademici, novináři, neřku-li politici, museli stát mistry autocenzury a sebeklamy, stejně tak i impresárii vlastních postmoderních mimiker. Jak však můžeme vidět na příkladě bývalých komunistických aparátčků východní Evropy, jsou dotyční připraveni odvrhnout své vlastní ideje v momentě, kdy přestanou být trendy, anebo když se dostane do módy nějaká další dvojsmyslná mluva.

Moderní politicko-korektní jazyk, či chcete-li dvojsmyslná liberalní mluva, se často používá k oddělení nevzdělaných lidových mas od nejvyšších tříd; vskutku skvělá cesta ke kulturnímu a sociálnímu pokroku. Cenzorské intelektuální klima západních médií, tak podobné sovětské propagandě, svědčí o tom, že liberální elity se na začátku třetího tisíciletí čím dál tím více obávají o budoucí identitu zemí, jimž vládnou. Zatím liberální systém k pocitu vlastní jistoty a vynucení si vlastní pravdy nepotřebuje obušky nebo policejní oddíly, může totiž neutralizovat rebely, heretiky nebo akademiky vedením špinavých kampaní, uplatňováním principu „kolektivní viny“ a jejich odstraněním z důležitých rozhodovacích pozic, ať již za ně považujeme akademickou půdu, politické kolbiště nebo média. Až se však změní duch doby,

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

nejvyšší kněží této nové postmoderní inkvizice budou pravděpodobně mezi prvními, kdo zavrhnou své současné pravdy a nahradí je dalšími módními „samozřejmými“ pravdami. Stalo se tak v případě vládnoucí komunistické třídy, která se po pádu režimu rychle transformovala v horlivé apoštoly liberalismu. Totéž se stane i v případě současných liberálních elit, které nebudou váhat přeměnit se v zuřivé rasisty a antisemity, jakmile se nové „samozřejmé“ pravdy objeví na obzoru.